

Reaali Poiss

TALLINNA REAALKOOLI AJALEHT

NUMBER 1 (42) SEPT/OKT 2002

2. september:

Kõik on uus septembrikuus...

2. september – päev, mida kartsid nii paljud, jõudis kätte. Nagu 11 aastat juba, nii ka sel aastal asutasid abiturientid ennast kooliteele. Enamusel silmis see, mis seal juba aastaid olnud on (eks asjaosalised ise teavad, mis see oli).

Pärast seda, kui oma aktus kuulatud–vaadatud (peaks väga kurjalt mainima, et esimese koolipäeva aktust püsti seistes pidada oli küll viimane jubedus, andke andeks, aga nii see oli), saime klassijuhataja käest juhtnöörid ühe teise aktuse kohta. Nagu ikka kombeks, alustas ka sel aastal kooliteed kaks klassitäit verinoori realiste. Meie kui seenioride kohustus oli näidata neile koolimaja ja üldse tubli olla ja targa koolikaaslase rollis.

Niisiis ootasidki abiturientid fuajees ja mõtlesid, millise lapse nad saavad, kas blondi või bruneti, poisi või tüdrukut. Nagu tavaliselt ikka järgmise põlvkonna ootamise puhul.

Kuskil 12.30 paiku hakkasidki noored realistid saabuma, üks vanem teise järel loovutas oma võsukese mõne juurdehüpanud kaheteistkümnendiku käte vahele. Mina sain isiklikult ühe kena blondi neiu oma hoole alla. Mis siis ikka, jalutasime mööda kooli, vaatasime ringi. Paistis, et meeldis, sai ju igale poole vaadata ja sisse astuda. Isegi direktori kabinetti. Seal ootas meid loomulikult Tema – direktor ise. Ma pakun,

Esimesel tunnil tehti kohe ka esimesed koerustükid! Ega siis muidu ei saa!

See kõige tähtsam - aabits!

et sellel väikesel inimesel (ja teistelgi, kes seal toas käisid) põksus küll süda väga kõvasti.

Ja aeg aktuseks... Pärast seda kui kõned kuulatud ja laulud ka, saigi selle kõige tähtsama – aabitsa. Ilusa ja kollase ja kui nüüd päris aus olla, siis juba juttudega. Mina õppisin aabitsast tähti, huvitav mida praegu esimeses klassi tehakse...

Igatahes said verinoored koolilapsed pähe ka realisti tunnusemärgi – mütsi ja seejärel ka natuke Reaali hõngu tunda (Poisi juures peaks seda ju jaguma). Edasi viidi nad füüsika- ja keemiatundi. Imepäraseid katseid ja pisut argipäevast teadust näitasid Jaak Saukas ja Anu Ermann. Imetabane on see, et ega mina kui kaheteistkümnendik ka ei teadnud, kuidas need asjad kõik võimalikud on ja mis aineid kasutatakse...

Lõpuks hakkas väsitav päev lõppema ja seigeldi oma majja, koduklassi, kus kõik said oma esimese klassijuhatajatunni. Emme-issi saadi ka tagasi. Kõik olid rahul - nii lapsed kui noored kui ka vanemad. Vot nii läks...

Catlyn Kirna

lk 2 - ÕJ on tagasi!

lk 3 - põhikooli lõpp

lk 4 - 117. lõpetamine

lk 5 - suviseid tegemisi

lk 6 - luuletusi

lk 7 - Väike maja

lk 8 - mitmesugust

tõsimeeli

Tervitusi taas! Ongi käes see suurepä-rane kooliaasta. Oh kooliaeg, oh kooli-aeg... Aga sellest ei tahtnud ma täna rääki-da. Eelkõige kirjutan siia seetõttu, et uuel kooliaastal on ikka nii palju asju veidralt paigast ära. Kõige esimene löök piki pead on muidugi see, et meie majas kondavad ringi kontrollid. Ma küll ei tea, mis selle mõte on, aga ega keegi mulle ütlemata ka ei tule. Veider asi on see, et nad pidavat ka vihikutesse vaatama ja kedagi ei huvi-ta, et ma ei taha, et keegi peale õpetaja (kui sedagi) mu asjades sorib. Muidugi on ehk probleemiks ka see, et mul vihi-kuid paljudes ainetes polegi... Aga see sel-leks. Ühesõnaga, mulle see asi ei meeldi. Ega teistele. Siin lehe lõpus on eraldi sektsioon, kontrollide killud. Minge, saate ka naerda. Minu **suur tänu ja lugupi-damine** kuulub sellele tädile (onule), kellele minu toimetatud lehti näidati ja ta olevat öelnud, et tal ei ole aega sellega tegeleda. Aitäh, tädi, mul ei ole ka aega sellega tegeleda, et sa meil tunnis vahid ja muidu ka närvidele käid. Mul on vaja tööl käia ja kool lõpetada. Kas mõni kontroll mäletab veel oma koolipõlve? (Kui keegi aru ei saanud, siis see oli retoori-line küsimus.) Aga, nagu öeldud, see sel-leks...

Mis siis veel uudist? Abituriumil algas autokool. Soovijaid oli rohkem kui koh-ti, kuid mis sellest, vastu võeti vaid 20. Aga äkki mõnel halvema õppeedukuse-ga inimesel ei ole rohkem raha maksta? Sellele võiks ka mõelda. Kui variant on juba välja pakutud, siis tuleks seda ka kõi-gile võimaldada. Kuid minu arvamus ei loe midagi. Muuseas, kui keegi arvab, et ma vingun kuna jäin välja, siis mina käin kuskil mujal ja saan oma load päris varsti, aga ebaaus on see nende väljajääjate suhtes siiski. Või kuidas?

Mida siis veel on märgata koolirindel? Tegelikult mitte midagi eriti, asi käib va-namoodi edasi ja ega ta peagi muutuma.

Mis mulle veel ei meeldi? Mulle ei meeldi see, et meie vilistlane Taavi Kiisk mingi lolli vea tõttu miljonijahist välja visati. Ta sai küll uue võimaluse, aga nõ-me on ikkagi.

Ja üldse, sügis on ka veel!

Tervitusi

Nii. Viisakas inimene alustab tervitusega. Terekest kõikidele kaaskirjutajatele, kes eel-mine aasta julgesid lehes arvamust avaldada. Müts maha Niizama, minu suure sõbra Marise ja muidugi kalli härra Presidendi ees, kes küll nüüdseks on meie seast lahku-nute hulgas. Praeguses 10. klassis on näha nii minu klassikaaslaste vähendatud koo-piad kui kahtlaselt tundmatuid tüüpe. Loo-dan sügavalt, et 120. lend ei ole vaid bim-bode ja nohikute lend, vaid lend, kus mõni julgeb ka oma arvamust avaldada ja vane-matele vastu mõliseda. Oleks ju huvitav ko-hata mõningast meeldivalt sõbralikku dia-loogi leheveergudel. Mina ja Maris ei suu-da ju kahekesi tervet lehte täita.

Viisakas inimene alustab tervitusega. Tere ka teile, kallid abiturium. Teile, kellele ja-hutakse üsna tihti viimasest aastast, suurene-nud vastutusest ja õigustest, teile, kellele vähemalt **öeldakse**, et olete täiskasvanud ja mitte enam lapsed. Kindlasti paljud teist arvavad, et 12. klass - see on midagi muud kui 10. või 11. Tühjagi ta on! Ikka veel rää-gib väga austet härra Polma nagu möödu-nud aastal särasilmil ninnu-nannu keeles, vaht suust lendamas ja otsaesine märg foto-sünteesist kui meie elu mõttest. Võtame aga astmeid juurde ja läheme jälle uuele ringile.

Nagu möödunud aastatel, käib ka vene

keele tunnis sama vana nali edasi, õpi ja õpi, ikka midagi selgeks ei saa. Ja Saukase klassis vajub silm ikka looja (rääkimata Me-hise, Kaisa ja muu seltskonna ainetest). Ah-jaa, midagi siiski on muutunud. Nüüd pane-me härraste Molotovi ja Ribbentropi kombel piire paika (ainult meil on Euroopa asemel jagada pidude korraldamiste õigusi/kohus-tusi - issand kui lahe. Noh, vähemalt rebas-tele saab peksa anda... muidugi ülekantud tähenduses).

Kuna ma juba viisakas olen, eks siis tu-leks ka REK-i tervitada. Äkki saadakse see aasta millegi olulisega korda. Paljud mõtle-vad pingsalt, mida teeb kooli eliit päevast päeva 4. korrusel oma ruumis. Minu ja üsna mitme veidi enam teadliku meelest REK vaid organiseerib harvasid pidusid ja jalkamatse. Minu iseteadliku pohhuistist klassiõe Niiza-ma meelest igatahes REK „korraldab, laa-mendab ja saab piki pead pärast”. Viimane aeg on oma populaarsust tõsta ja ka midagi tarka korda saata.

Ahjaa, tervitusi ka esimesele klassile. Üks väike soovitus teile, kui loete. Ärge pange neid kurjasid õpetajatädisid tähele, kui nad muuseumisse mineku ajal teie peale karju-vad, kui te rivis pole. Mida nemad ka maail-ma asjadest teavad! Nemad pole realistid, teie olete!

ÕJ

Reaali Poiss otsib uut toimetust!

Kuna lehe praegune toimetus sätib en-nast lõpetamise lainele, on aeg uuteks tuulteks ja kõik, kes tahaksid midagi kirjutada või siis lehte edasi juhtida, andku endast märku aadressil

reaalipoiss@uno.ee

või tulgu otse 12b Catlyn Kirna juurde.

Lisaks on oodatud ka kõik ideed ja ettepanekud. Igasugune kaastöö on oodatud. Seega, kui te lehe juures midagi parandada tahaks, siis praegu on õige aeg...

Reaali Poiss Tallinna Reaalkooli ajaleht nr. 1(42) sept/okt 2002

kujundaja ja toimetaja
tähtis inimene
rahamajandaja

catlyn kirna
lili madisson
nele tamme

Reaali Poiss ilmub iga kuu mahus 6-8 lehekülge ja on tasuta.
Internetiaadress: <http://reaalipoiss.koolileht.ee>
Kontakt: reaalipoiss@hotmail.ee ja reaalipoiss@uno.ee

õpetajate sünnipäevad

Anne Tiits	8. sept.
Rein Alev	9. sept.
Reet Eentsalu	25. sept.
Kristi Koit	30. sept.
Marelle Silland	3. okt.
Kristel Särak	4. okt.
Villu Raja	6. okt.
Liilia Kravtsenko	10. okt.

Kas läbi või pisut veel?

Reaal

Osasid neist lõpetajatest võib praegugi koolis näha. Jooksevad siin rebastena tunnistundi...

On 18. juuni, paljude koolilaste jaoks on suvi juba ammu alanud: peod, rand, laagrid jne jne. Kuid meie, üheksandikud, näeme alles täna, et päike paistab juba üpriski kõrgelt ja on aeg ärgata kooliunest, mis on kestnud sel aastal üle oma tavapärase aja. Põhikooli lõpetamine on kätte jõudnud.

Hommik on kõigi jaoks kiire. Juuksurid valmistavad masstoodanguna aina rohkem ja rohkem sarnanevaid soenguid. Viksitakse kingi ning tõmmatakse selga riided, mida sai kolm kuud järjest poodides otsimas käidud.

Kooli jõudes suunduvad kõik instinktiivselt enda vanade, armsate klassiruumide poole. Viimast korda oleme me veel samas klassikollektiivis. Vaatame teineteisele ärevalt otsa, püüdes unustada asjaolu, et ehk me teineteist enam mitte kunagi ei näe.

Mõnekümne minuti pärast on kätte jõudnud meie n.ö. tähetund, sammume kõik üksteise järel aulasse.

Kool on täitunud ühtlase lillelõhnaga. On sadu külalisi, kes püüavad saada paremat kohta nägemaks aktust, kuid samas paljud neist on juba loobunud ja jalutavad vaikides mööda koridori.

Tunne on vägev, kuna kõik kõned on rääkinud ainult meist, meie vabadusest, suurest sammust, mille oleme astunud, meie isiklikest valikutest keskkooli suhtes. Tundub nagu inimesed oskaksidki lennata ja meie saime enda tiivad just täna koos rohelise tunnistusega kätte, niisiis - mida te veel ootate? Avage, juba umbseks muutunud aula, suured aknad ning lend võib alata.

Kahjuks või õnneks asi nii ei lähe, väljume siiski samamoodi nagu sisenesimegi. Kuid

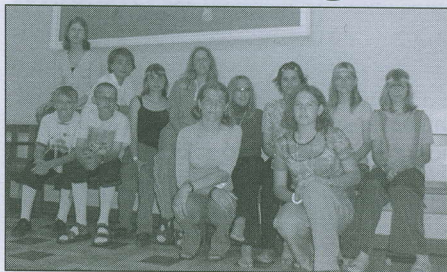
hinges on veidi suurem kindlustunne. Läbi sai. Kuid keskkool alles algab, sellele ei mõtle keegi. Nagu ka kaalujälgija ei mõtle kreemikooki ostes.

Suundume õue, kus meid selle üheksa aasta vaeva eest lilledega üle kuhjatakse. Lõpuks tehakse veel viimased, mõne jaoks ainukesed, materiaalsed mälestused lõpetamisest - pildid.

Mõni tund hiljem kohtub sama seltskond Park hotellis, kus poole ööni kõik koos lõbutsetakse ning end isegi õpetajate ees vabalt tuntakse. Osade jaoks meist on viimane võimalus ütelda õpetajatele ja klassikaaslastele südameilt ära kõik see, mis sinna nende koosveedetud aastatega kogunenud on, ülejäänud, kes koos jätkavad, peavad veel kolm aastat ootama

Kaisa Selde

Lähme lauluga Reaalkooli!

Tänavuse Laulu- ja tantsupeo ajal õõbisid mõned tantsupeolapsed ka Reaalkoolis. Ühtekokku suure maja klassides, aulas ja võimlas ning väikses majas 350 tantsijat. Juttu ajasin neiu ja paari häbeliku noormehega vanuses 12-16.

Saadud vastused olid üksmeelsed ja väga meelitavad. Justkui ühest suust kiideti meie kooli ja tänati kokkasid maitsvate toitude eest. Üks heledapäine neiu ütles lausa, et võrreldes mõne teise kooliga, kus varem

õõbitud, on Reaalkool nagu palee.

Samas ei veedetud koolis kuigi palju aega kuna ärgati tohutult varakult, söödi ning õhtul peale pidu tuldi magama. Õpetajad/rühmajuhid soovisid samuti tänada suurepäraste tingimuste võimaldamise eest.

Küsimuse peale, kas peolistest keegi varem Realist midagi teadis, raputasid kõik naerdes pead ja väitsid, et pole kuulnudki. Nüüd siis teavad;

Väikses majas õõbisid:

Sargvere Mes I-II kl.
Koeru Km. "Karap"
Paide Gümnaasiumi liikumISRühm
Paide Ühisgümnaasiumi liikum.
Koeru Km. liikum.

Suures majas õõbisid:

Peetri neiduderühm
Roosna-Alliku neiduderühm

Paide Gümnaasiumi V-VI kl.

Peetri Pk.

Roosna-Alliku õpetajad

Koigi Pk.

Aravete I-II kl.

Paide Gümnaasium

Türi Gümnaasium

Väätša Rm.

Türi Km. liikumISRühm

Türi Mg. liikum.

Võimlemisklubi "Ingrid"

Koeru Km. liikum.

Liis Aasmann

Ka Reaal oli peol laulmas...

mälestused

Lõpp... keskkooli lõpp!!

Viimane pilt lahkunud lennust. 117 numbrit kandsid kolm toredat klassi (klassijuhatajad: Andres Talts, Kersti Lenter ja Aita Ottson. Ega Reaali Vaim neid niipea unusta...

Nüüd on siis juba mitu head aega sellest möödunud, kui 117. lennu õpilased viimast korda üle kalli koolimaja lävepaku astusid. Seljataga on ka sissetung erinevatesse kõrg- ja veel kõrgematesse koolidesse ning suurem koolilõpueufooria hakkab lahtuma. Eks ole nüüd juba aeg sarnaselt endiste koolikaaslastega hakata varuma paberit-pliiatsit eesseisva õppeaasta jaoks või siis hoopis vaadata, et kust saaks neid habemeajamisvahendeid ja muid hügieenitarbeid, mis tuleb omaltpoolt kaasa võtta, enne kui kolmandal oktoobril kaheksaks kuuks riiklikus sanatooriumis puhkama või siis äraseletatult kroonut teenima saab hakata. Kuid see on alles kauge tulevik, mille pärast ei tasu liialt palju muretseda ning ei saa küll kurta, et piduhoog eriliselt lahtunud oleks. Kuid siiski on ajaratas veerenud juba piisavalt kaugele, ning paistab, et just nüüd oleks paras aeg veidikeseks peatuda ning pöörata pilk lähiminevikku.

Eks see koolilõpujamm algas tegelikult juba maikuu alguses. Selleks ajaks olid ju hinded juba väljas ning koolimajja polnudki enam eriti asja. Ainsana tegid natuke muret riigieksamid, kuid ega neid ei toimunud ka tihemini kui kord nädalas ja kui tõesti tekkis tunne, et peaks vist ikka natuke rohkem õppima, sai ennast kohe lohutada mõttetega, et seda, mida pole eelneva 12 aasta jooksul selgeks saanud, niikuinii ühe nädalaga ära ei õpi ning see oli päris hea vabadus õpikute nurkaviskamiseks. Kuid lõpuks koitis see tore päev, 7. juuni, mil leidis aset viimane eksamite seast – füüsika. Et tollel samal päeval ka kusagil lõunaosariikides Pühajärve kandis suurem simman pidi aset leidma, siis oli ka nn “dresscode” viimase eksami ajal natuke vabam. Ja ega ei jäänudki muud üle, kui laduda auto tagumine

istepink täis õpikuid, mis aastate jooksul justkui kogemata kombel füüsikakabinetist koju olid sattunud (kolme peale saime kokku kusagil 40-50 ühiku vahel!) ning kooli pöörutada. Õpetajad küll hurjutasid natukene, et ei tasu liiga ülemeelikuks ka minna, aga ega realist ei karda kedagi.

Ning sellel samal päeval kuskil kella ühe paiku päeval läkski lahti suurem pidu. Kool oli läbi. Kõik. Lõpp. See on ikka üks isemoodi tunne, soovitan kõigil proovida. Kuid muidugi päris lõpupidu toimus alles 22. juulil koos piduliku aktuse ja muude kohustuslike elementidega, sellele eelnenud aja sisse mahtusid ka lõpuekskursioonid, kellel Norrasse, kellel Tsehhi Vabariiki ja kellel veel kuhugi mujale. Kuid päris ametlikku ja paberitega kinnitatud koolilõputunnet sai tunda alles 22. juunil. Kella kahe paiku päeval (kui mu mälu mind ei peta) oli kõik see vana armas koolimaja täis igasugu kirevat seltskonda. Isad, emad, onud, tädid, vana-isad, vana-emad, sõbrad, sugulased, karvased ja sulelised. Isegi ekspresident Lennart Meri leidis aega, et meie lõpuaktust külastada. Aktus ise kulges muidugi tavapäraselt rada pidi – direktori kõne, tunnistuste jagamine, koorilaulud jne. Kuid siiski polnud see üldsegi niivõrd tavaline, kui võis esmapilgul välja paista. Selle tseremoonia käigus toimus muutus, mis on paratamatu ja pöördumatu, kuid siiski ka omajagu kurb ning nii mõnelgi vastsel vilistlasel ja õpetajalgi tihkus pisar silmanurka. Kuid siiski säras ka päike meie peade kohal ning eks me ikka suutsime ka rõõmu tunda sellest erakordsest sündmusest.

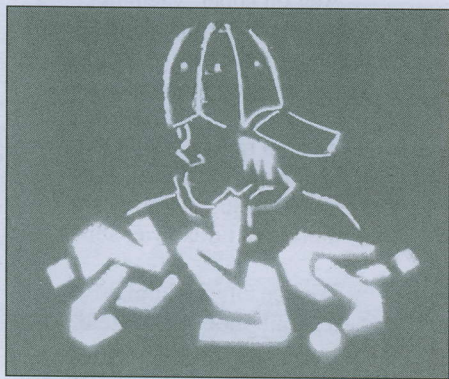
Kuid ega aktus üksi polnud mitte selle päeva tippsündmus, madalalt puude kohal rippuv õhtupäike tõi 117. lennu õpilased veel viimast korda oma majja kokku. Palju

aastaid olime selle maja treppe kulutanud ja pinke lihvinud ning selle käigus justkui tema külge kinni kasvanud. Olid ju seal meie esimesed tõsised rõõmud ja mured, armumised ja armastused ning eks samas ka natuke kibestumisi ja pettumusi, kogu meie haridus ja haritus ning ilmavaade olid tulnud otseselt nendest ruumidest ning nüüd siis oli meil veel viimne võimalus nende vana-de ja tarkusest tulvil müüride vahel korra kokku saada ja üks kena pidu maha pidada ning eks me seda tegime kah ja ikka kohe vahvasti. Vihjena võib öelda, et vendlust, sõprust, vanu mälestusi, Reaali vaimu ja punast veini voolas ojadena. Kohe kahju, et ma ei suutnud oma plaatide pealt üles leida surematut muusikapala “Kas vana arm ka roostetab,” mis oleks sobinud aulapõrandal keerlevatele paarikestele justkui rusikas silmaauku. Igatahes võib väita, et ei roosteta ta ühti. Öhtu üks erilisemaid osasid oli kindlasti päikeseloojangu imetlemine Tallinna lahe kaldal Russalka mälestusmärgi jalamil, mispeale aga võeti suund tagasi koolimaja poole ning asuti torti sööma ning uuesti tantsu lööma. Ning just siis saabuski vist see äratundmine, et nüüd on midagi lõplikult teiseks keeranud. Ühest küljest nii kurb, et see läbi sai, aga samas ka rõõmus, et ta üldse olemas oli. Oli mis oli, aga hommikul kaheksa paiku oli plats peaaegu puhas ning vaid mina ja Raido laulsime veel kahekesi tühjale saalile duetti ning Kusti magas kuskil klaveri juures, kuid siis pidime ka meie Pireti keelutustele järele andma ning oma sammud kodu poole seadma.

Kool oli siis nüüd läbi, kuid ega siis selle-ga pidu veel lõppenud. Nüüd ootasid ees ülikoolid ja tänu sellele leidsid aset veel mitmed vahvad juhtumised.

Martin Varvas

Staadion korras! Hõissa!!

Kes on selle autor? See oli joonistatud elektrikapi seinale. Kes selle autor on, andku teada!

Üks positiivne nähtus on taas aset leidnud. Staadioni probleem on lahendatud ja tundub, et kõik on rahul. Peale Tervisekaitse kontrollakti võttis linnavalitsus asja tõsiselt käsile, kaebekirja saatmisele reageeriti kolme nädala jooksul. Juunis alustati staadioni katte vahetamist ning lõplikult sai see valmis täpselt 20. juulil, kui kunstmurule kanti peale veel 90 tonni liiva. Uus staadion nõuab muidugi vastavat hooldust: muru tuleb kord kuus harjata ja hiljuti muretseti ka

lehepuhur. Plaanis on veel panna uued jalgpallivõrgud ning juba on paigaldatud ka värvavad staadionile ette.

Kuidas on aga lood staadioni ja Väikeste Maja vahelise alaga, seal, kus asub kuulus elektrikapp? Sinna ei panda värvavat ette. Küll aga on näha seal õhtuti erinevaid seltskondi istumas ja aega veetmas. Ja nad mitte ei istu seal niisama, nad tegutsevad seal igasuguste asjadega, vahel ka millegi sellisega, mis iseenesest ei ole paha, aga kooli territooriumil ilmselt mitte väga soositud. Näiteks salvestasid turvakaamerad paar oma kooli õpilast, kes sinna samasse elektrikapile natuke gräffiti harrastasid. Gräffitid on nüüd maha pestud ja kunstnikud ilmselt oma karistuse saanud, aga sellega pole lugu lõppenud, see oleks pigem sissejuhatus. Tegelikult on plaanis sinna rajada väike korvpalliplats. Küsimus on aga selles, et pole mõtet luua "veel mõnusamat" kohta õhtuti kogunemiseks, et siis seal peale korvi loopimise veel teab-millega tegeleda. Sest tagajärjed pole kunagi garanteeritud ja samuti ka 100%-line kontroll mitte. Ega vist asjad selle taha otseselt seisma ei jää, tuleb ainult potentsiaalse probleemi ärahoidmiseks midagi välja mõelda.

Linda Raska

Reaal kirjanduskooliks?!!

Poest 59 krooniga, omadelt omadele veidi odavamalt. Tundmatute autorite kohta on asi olnud üledukas, 100 eksemplari on juba omanikud leidnud.

Nüüd aga alguses nimetatud kriitiku artikli juurde. Nimelt on üllitis palju promo saanud siit-ja-sealt poolt, mitmetes lehtedes on seda mainitud (näiteks 2. septembri Postimehes). Nagu ikka kriitikutele omane, on leitud igasuguseid veidraid seoseid ja sümboleid, kuid üks on kõikjal sama: asi on hea ja lootustandev. Ja väga õigesti öeldud,

tegu on ju realistidega, nad peavadki kaugele jõudma.

Nüüd aga pisut autoritest. Noormehed õpivad praegu ülikoolis, Tiit ja Henrik Tartus, Juko ja Jarno Tallinnas. Tartu poisid plaanivad kindlasti kirjanduslikul maastikul jätkata, ehk ka teisedki...

Lõpetuseks, ma arvan, et Reaali pole veel mõtet kirjanduskooliks kuulutada, aga see kõik tõestab, et reaalse mõtlemise taga peab/ on ka midagi loomelisemat.... Võtke eeskuju, uskuge, arvufännidest realistid - kirjandus ja filosoofia ei hammusta... valusalt!

P.S. Raamatut saab poest siiani osta, minage ja vaadake, Reaali loomeinimestel on annet!

Catlyn Kirna

uudiseid

Reaali turniir

Taas kord käisid väitlejad suvelaagris. Kokku oli 160 inimest. Reaalist osalesid Kaarel Oja, Rainer Küngas, Heidi Mallene, Catlyn Kirna, Tuuli Reisberg ja Liis Aavaste.

Kohale jõudes jagati inimesed esimese asjana Kuremaa Põllumajandustehnikumi ühiselamutubadesse ja peale esmasest shokist toibumist leiti, et on isegi tore, et elamis tingimused on nagu nad on - ei vasta viie täрни hotellile (kellel ikka oleks soovi käia wc-s, mille uks seisab vaevu koos või saada dushist soojemat või sama sooja vett kui järves), sest muidu võiks tekkida tahtmine toas istuda ning mitte suhelda ja jämmida, mis on tegelikult suvelaagri eesmärk.

Õpilased tegelesid laagris põhiliselt noorteparlamendiga. Lühidalt oli 5 komiteed, teemadeks võrdõiguslikkus, prostitutsiooni legaliseerimine, õpilaste sõnavabadus, eliitkoolid vs maakoolid ja kultuuri säilimine. Esimese üritusena saadeti tudengid kuulama ülihuvitavaid ja emotsionaalseid loenguid Lähis-Ida konfliktist, näitlejameisterlikkusest ja tiimiloomisest ning õpilased hakkasid "jäänud murdma".

Õhtul iseloomustasid kõik grupid end lühikese humoorika eeskavaga ning esitlusele tuli konnalaul ja vene programm "pääsuke", millest sai laagri üks eredamaid mälestusi. Kohe peale seda hakkas Sikurein tegutsema ning alguse sai tore võistlusmäng vana ja uue Eesti vahel. Erinevais paigus oli võimalik mängida Nokia ussimängu füüsilist versiooni, kabet, kus nappudeks olid inimesed, rääkida anekdoote, teha sportlike harjutusi, praktiseerida kehakeelt, näidata lauluoskust, näidelda teemal "Issi, issi, mis on seks?" ning moodustada Konstantini ja Lennut, kellele sai ka lipse kaela panna. Kõige selle järel osutus võidukaks vana Eesti ja Ivan Orava võistkond. Õhtud jätkusid laulu ja tantsuga kuni Viru tulekuni.

Vabad hetked möödusid selgeveelise Kuremaa järve ilusas liivarannas võrkpalli mängides, päevitades ja ujudes. Toimus ka Väitlusseltsi liikmete üldkogu, kus valiti järgmiseks kaheks aastaks uus nõukogu, millesse kuulub ka Liis Aavaste.

Kogu laagri kokkuvõtteks võib öelda, et väitlusaasta sai ilusa punkti ja kartulimaitse sai ka suhu.

PS Kes sellest jutust midagi aru ei saanud, aga tahaks kindlasti saada, liituge Reaali väitlejatega ja minge ka järgmine kord laagrisse. Soovi tuleb avaldada Liis Aavastele või tulla kohale näiteks kolmapäeval kell 15.45 klassi 307 ja sealt leiategi terve trobikonna väitlejaid, kellega kohe liituda saab. Kõik on oodatud!

Eriti sina!!! Sina ka!

Tuuli Reisberg

"Noortekirjanduse järellaine" – nii räägib kriitik Berk Vaher Postimehes ühe raamatu kohta. Selleks teoseks osutub sini-mustvalge kaaneline 4x4, Reaali omade kirjameeste looming. Raamat iseenesest on super, soovitan kõigile, nüüd aga selle edust pike-malt.

Kes kevadist lehte ei lugenud/ei mäleta, siis viimases numbris oli juttu raamatust 4x4, autoreiks nüüd juba vilistlased, noormehed 117. lennust: Juko-Mart Kõlar, Jarni Edur, Henrik Sova ja Tiit Kuuskmäe. Meie pika-aegne Reaali loomingutuumik. Koos Igor Kaasiku abiga jõudis igalt mehelt neli juttu ka kaante vahele.

Raamatut sai osta nii poest kui käest.

luuletusi

Vaid viivuks

Vaid viivuks mõttesse jäin.
Meenutasin kõike, mida teadsin Sinust.
Kõik, mis kunagi imelik näis,
kõik, mida teadsin elust.
Sinu puudutust veel ikka tunnen,
seda hingelähedust Su juures.
Sisimas ma justkui põlen,
leekides näen tükke elust.
Need leegid andsid mulle elu,
kõigele ka tähenduse.
Ka uue mõõdu omandas rõõm,
samuti paratamatuks saanud valu.
Imelik on nõnda järele mõelda.
Mõelda, et pärast kõike seda
siiski suudan elada.
Anti raske koorem vedada
ning veetud mul see sai,
kuid vaid sedaviisi elu õpetab,
mis vaid viivuks on meil omada.

TN

Su kirsipunaseid huuli
puudutada tahaks
suu siis laskuks Sinu suule
Sa ehk ei pane pahaks

kohtasin Sind folgil
kus Sa naersid tantsisid
ka paljud teised nolgid
ihalesid tookord Sind

näen kuuvalguses tihti Su kuju
ebamaiselt hüva sündmus
hetkel mu asjad ei suju
kuna unelen pidevalt Sinust

mõtlemapanevalt kaua
on kestnud see üksindus
kaevaks vahest endale haua
kui ei loodaks olla kunagi Sinus

Laurentius

“Võta mu suusad,
võta mu puusad,”
nii ütlesid mulle,
misjärel ma sõnasin Sulle:
“Ma võtan Su suusad,
ma võtan Su puusad,
kuid seda mitte enne,
kui olen roninud mööda
vihmaverenne.”
Rõõmust, mõistagi.

Laurentius

OOTUSED ON ÄHMASED LOOTUSED

Kõik võtavad jooksusamme.
Kõik põgenevad millegi eest.
Keegi ei vaata taha.
Keegi ei tea, mis ootab ees.

Vaikselt kustuvad mõtted ja teod,
unustatakse tehtud vead.
Saatuses sõlmitakse kihlveod.
Kumb võidab, seda ei tea.

Kõik ootavad paremaid aegu,
suunavad tuleviku teid.
Keegi minevikku vaatama ei vaeu.
Tulevik alati helgema näib.

Ootused on ähmased lootused,
kuid homsesse siruta pea.
Vaata, millest kõneleb maailm
ja äkki sa siis juba tead.

Et saatus on vaid mäng,
mille kulgu sa muuta ei saa.
Sinust saab kihlveo vang
ning lootused kustuvad pea.

hellway

sõnadega mängida on huvitav
nendega loovida on erutav
iga sõna olla võib kui kihutav
hullunud hobune perutav
peale –tav-e kasutan ehk –ma-sid
näiteks tõttan hoovi mängima
kus ammub lüpsimasin Punik
ja haiseb sõnnik vängena
see luule võib ju olla lapsik
usu – kõik me teeme vigu
eile naabrimehed tapsid
rõõmuga minu holsteini sigu
üleaedse võib ju pokri panna
saakski nõnda raisast lahti
kuid – sõnal sellel pole mahti
peale pättust vangi minna

Laurentius

UNES

Ma näen sind tihti unes,
kus puuduvad kõik piirid.
Igast reeglist üle astun,
ei keela mind siin keegi.
Ma näen meid tihti unes,
sind ja mind - meid kahte.
Me unes kõik on lubatud,
mitte milleski ei kahtle.
Ma näen sind tihti unes,
reaalsus ju miskit ei loe.
Reaalsuses pole sa keegi,
sind pole ju olemas.

hellway

Aeg

Aeg on sõber, vaenlane,
aeg on meie kohtumõistja.
Ajaga mõttetu on võidelda.
Aeg alati on võitja.

Aeg võib ravida, võib tappa
mõnegi meist enneaegselt.
Aeg on elu, ...- Surm!!!
Maha sinu niidab vaikselt.

Aeg on elust sõltumatu.
Aeg käib mööda oma teid.
Aeg küll elusid võib võtta,
kuid ka unustama panna neid.

Aeg on võtta, aeg on jätta
mõned asjad sinnapaika.
Aeg on minul, sinul mõista:
meil kauaks pole aega veeta.

Aeg võib luua armastuse –
tunde vastastikuse.
Aeg võib karmilt kätte maksta,
kui sel lased lennata.

Mus haavasid on tekitanud
ajapikku mõtted, tunded
ning unustusse vajunud,
et viimsed on need hingetõmbed.

Aeg on sõber, vaenlane,
aeg on meie kohtumõistja.
Mul mõttetu on võidelda.
Aeg alati on võitja.

TN

ÜKSI MAAILMA VASTU

Need alatud valed ja petlikud näod
ikka satuvad veel ta tee.
Need räpased mõtted ja vastikud teod
ikka veel täidavad meeled.

Ta tahaks olla vaba,
kuid see tunne võõraks jääb.
Terve maailm on ahelais,
vaid pimedust ees ta näeb.

Ta oskab näha valu
ja kurbust südames.
Ta ütleb, et saab aru,
mis toimub hinge sees.

Kõik, mille nimel ta töötab,
muutub tuhaks ta silme ees.
Ükski pilk ei lähe tast mööda,
vaid otse läbi ta südamest.

Kahetsus rebib ta kaasa,
ükski tundmatul teel ta astub.
Tahab kõigest aru saada,
kõnnib maailmale vastu.

hellway

Spordipäev!

Neljapäeval toimus 3. klassil spordipäev. Alad olid 60 meetri jooks ja kaugushüpe. 60 meetri jooksu võitis Martin, teine oli Hannes ja kolmas Trevor. Kaugushüppe võitis jällegi Martin tulemusega 3.88. Teisele kohale tuli Kaarel tulemusega 3.76 ja kolmandaks tuli Hannes 3.69-ga. Oli tore spordipäev.

Kaarel Pöldemaa

12. septembril toimus Kalevi staadionil spordipäev. Sellest võtsid osa kõik meie kooli algklassid. Klassid võistlesid eraldi. Ka poisid ja tüdrukud võistlesid eraldi. Me jooksi-me 60 meetrit ja hüppasime kaugust. Esimene, teine ja kolmas koht said diplomid. Mina sain kaks diplomit ja kaks shokolaadimedalit. Mulle meeldib sporti teha ja mulle meeldivad spordipäevad.

Heli-Mari

Neljapäeval, 12. septembril toimus Kalevi staadionil Tallinna Reaalkooli spordipäev. Me jooksi-me 60 meetrit ja hüppasime kaugust. Meie klassi kiiremad poisid olid Martin, Hannes, Trevor, Oskar. Tüdrukutest olid: Heli-Mari, Sandra, Liisa P., Gerli. Spordipäev on alati tore päev. Siis ei pea õppima, aga saab oma klassikaaslastega koos olla.

Maria

Oli tore hommik. Mul on hea meel, et ei pea kooli õppima minema, vaid lähme spordipäevale. Kõik kogunesid kooli juurde ja koolist läksime staadionile, kus algas spordipäev. Esimene ala oli 60 m. Jooks, mille võitis Martin Ustaal ajaga 9.7 s. Mina tegin oma isikliku rekordi kaugusüppes, milleks oli 3.69. aga esimese koha sai endiselt Martin Ustaal kaugusega 3.88. Nii lõppeski spordipäev.

Hannes Anier

Tere, mina olen Raido ja mina räägin teile spordipäevast. Võistlesime jooksmises ja kaugushüppes. Poistest tuli esimeseks Martin Ustaal. Ta tuli võitjaks mõlemal alal. Tüdrukutest tuli mõlema ala võitjaks Heli – Mari Sakala. Ilm oli soe ning kuiv. Oli hea joosta ja kaugust hüpata ning oli tore võistlus.

Raido Roben

12. septembril
toimunud spordipäevast,
oma esimesest koolipäevast ja
kooli algusest kirjutasid 3a ja
3b klassi õpilased.

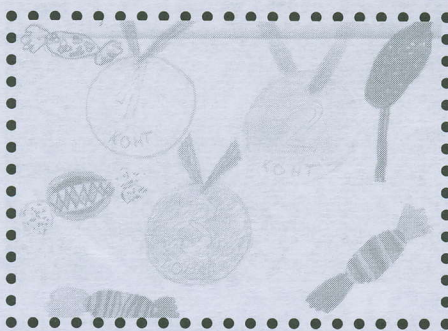
Mälestusi Esimesest koolipäevast!

Ema mind kooli tõi,
Silmad mul suurest rõõmust särama
lõid.

Suurem poiss võttis käest rõõmuga,
Et saaksin suure kooliga tutvuda.

Ta tutvustas klasse,
Ta tutvustas saale.
Õhtul kodus sõin torti
Ja siis läksin tuttu varsti.

Sandra Kattai

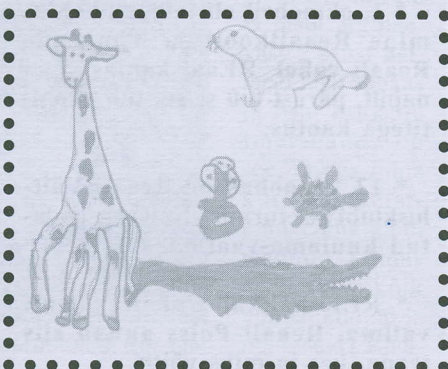

Mind tulid kooli saatma ema ja isa. Õpetajaga sain tuttavaks siis, kui õpilaspileti jaoks pilte käisin viimas. Mulle kingiti aabits. Minu esimene pinginaaber oli Marilyn. Kodus sõime torti ja vanaisa ja vanaema kinkisid kella.

Merilin Laars

Esimesel koolipäeval tulid mind saatma ema, isa ja õde. Oma õpetajaga läksime aktusele ja pärast tegime koos pilti. Aktusel pidas president pika kõne. Masain ka aabit-sa ja raamatu "Kusagil mujal". Minu esimene pinginaaber oli Annika, kellega olime juba lasteaiast tuttavad. Kodus sõime torti ja vaatasime aktusest filmitud videot.

Laura Maasik

väikesed

Minu esimene koolipäev oli väga tore. Alguses võttis üks suur poiss mul käest kinni ja me läksime suurt maja vaatama. Siis oli meil aktus ja me nägime oma esimest õpetajat. Siis läksime keemia klassi ja andsime õpetajale lilled. Pärast saime vihikud ja õpetaja tegi huvitavaid katsetusi.

Britt Loomägi

Kooli tulid mind saatma ema ja isa. Kogunesime suure maja ette. Vanemate klasside õpilased tutvustasid meile koolimaja. Kooli ees nägin oma õpetajat. Kinkisin talle lilli. Suured kooliõed ja koolivennad viisid meid aulasse. Seal kingiti meile kõigile aabits. Marge oli minu esimene pinginaaber. Istun temaga ka praegu. Kodus tähistasime esimest koolipäeva koogisöömisega.

Kerstin Joandi

Ja sellest kooliaastast!

Siis, kui heliseb koolikell,
Astub klassi õpetaja, hell.
Lastel algab jälle kool,
Nende mureks on ikka hool.

Marilyn

Kätte jõudnud taas on kool,
Algamas on jälle hool.
Koolis kõlab tuttav kell,
Klassis ootab sõber hell.

Andry Padar

Algamas on kool
Lõppeb suvest hool
Helisemas koolikell
Tunne südames on hell

Kristjan Jürisoo

Meil algab jälle kool
Koolis algab hool,
Kui heliseb kell,
Siis õpetaja on hell

Britt Loomägi

tagakülg

killud

ajaloo praktikant Tali: "Kui veel veidi ajaloos ringi hüpata..."

õp. Otsman: "Mikrotoom on väike giljotiinikene, mis teeb nõks-nõks-nõks ja tükid lendavad."

õp. Otsman: "Igal rakul on ümber rakumembraan, mis hoiab rakku koos. Muidu oleks jälle mingi plöts."

õp. Otsman: "Võibolla nad (prantslased s.t.) ütlevad tennise kohta ka, et "teen reketit"."

õp. Otsman: "Mõttetud väikesed kribud on need protistid."

õp. Otsman: "Tshekka ära!"

õp. Otsman: "Igasugused erinevad loogid on siin, kes tegelevad teie probleemidega."

õp. Otsman: "Kui sul on vaja piiluda, siis sa võid paar korda piiluda."

õp. Otsman: "No ärge siis nüüd vana-dekodu mängige."

õp. Otsman: "See koolimaja lärm hakkab mulle juba närvidele käima."

õp. Ahuna: "Kas siin on keegi, kes on KÕIK raamatud läbi lugenud?"

õp. Mals: "Kuidas kirjutatase avaldust, linnupojad?!"

õp. Pihlak: "Ma olen nii nõme."

õp. Pihlak: "Kes praegu rääkis, teeb kümme kükki! ...Mina pean tegema või?"

õp. Jüriloo: "Mul on peetus täielik!"

Jaak Saukas: "Seal on punaste lateraate tänav - hommikul, kui poisid seal jalutavad, siis keegi ei jää kutsumata."

õp. Saukas: "Peatusi teeme vastavalt sellele, kui suur on noormeeste põiemahutus."

Polma: "Sealt arenesid välja sellised mõnusad millimallikad, nagu meie oleme."

õp. Polma: "Kes leiab essana ATP üles? ...väike paus... Mina leidsin, mina võitsin!"

õp. Polma: "Ja siis neile, kes midagi veel ei tea ja niisama katsetavad-viljastamine."

Tairi Tamme-Amjärv: "Albert Einstein ristub teil kindlasti kodus püha-pilt (reaalklassi mõnitades)."

Amjärv: "Ma arvan, et mõne aja pärast olen ma juba päris normaalne."

Amjärv: "Üleliigne rasv ei olnud sellel ajal probleem."

Reaali Rahvas! Koguge aga edasi, nagu eelmiselgi aastal!

Katrín Talvik - Eesti meister naiste kümnevõistluses!

7.-8. septembrini toimus Valgas esmakordselt Eestis naiste kümnevõistlus, mille võitis 16-astane Katrin Talvik, kes käib meie kooli 10c klassis. Peale Eesti naiste kümnevõistluse tiptulemuse on Katrin veel oma vanuseklassis Eesti meister seits-

Reaali sporditraditsioonid ei ole midagi surnud...

mevõistluses, viievõistluses, kõrgushüppes ja 1000m jooksus. Reaalkoolis ei ole keegi saavutanud kunagi temast paremaid tulemusi teivashüppes, seitsmevõistluses ja kaugushüppes. Tal on ette näidata veel III koha diplom Baltimaade meistrivõistlustelt mitmevõistluses ja Euroopa juunioride klubide karikavõistlustelt kolmikhüppes.

Katrin ütles, et see hooaeg on lõppenud ja nüüd jätkub üldfüüsiline treening jõusaalis ja hallis.

Katrin on kahtlemata väga võimekas paljudel aladel: ta on tegelenud iluuisutamise ja ujumisega ning 6 aastat õppinud Tallinna Muusikakoolis viiulit.

Minu küsimusele, kas võitude eest ka midagi materiaalselt saab, vastas ta, et auhinna-rahad lähevad klubile, selle eest makstakse klubi liikmete võistlustel osalemine. Võidu eest Valgas sai ta veel 2 suurt kohvritäit liha, mille oli välja pannud kohalik lihatööstus. Sellest jätkus nii emale, isale, vennale kui ka sõbrannadele.

Kui tundsin huvi, kelleks ta saada tahab, leidis Katrin, et see on nii nõme küsimus, sest ta ei kujuta seda üldse ette.

Elo Madissoo

flashid! ehk kas te teadsite, et...

* arstikabinet on nüüd suures majas, endine emakeele õpetajate vaheruum kuulub nüüd neile.

* Kontroll küsis Kuurme käest: "Kas teie kool olümpiaadidel ka käib?" (vabandan, et seda kildudesse ei pannud)

* pärast huvitavat ja mitmekesist tundi Balzacist, teatati õpetajale, et näitlikku materjali oleks pidanud tooma. (Balzac näiteks?)

* 1. oktoobril oli jalgpallikohtumine Reaalkooli ja Tõnismäe Reaali vahel. REaal kaotas väga napilt, pärast 0:0 seisu, tuli penaltitega kaotus.

* 12. oktoobril on Reaali Vaitluskubi siseturniir. Kõik on oodatud kuulama-vaatma.

* REK hakkab uut presidenti valima. Reaali Poiss annab siis teada, kes ja miks võitis.

* juba 26. oktoobril algab vah-eag. Kooli peab tagasi tulema 4. novembril

* 9-10. novembril toimub Reaalis G-5 väitlusturniir

* 8. novembril on tulemas märgipidu

* sel aastal retsitakse rebaseid viimasel novembrikuu reedel, valmistuge selleks!

* 2002/2003. õppeaasta eksami-perioodid põhikooli ja gümnaasiumi lõpetamiseks on järgmised: põhikooli lõpetamiseks 5.-17. juuni 2003. a; gümnaasiumi lõpetamiseks 7. mai - 16. juuni

* Lõpetuseks veel seda, et <http://reaalipoiss.ee> täiesti toimib ja seda uuendatakse kohekohe, soovitan kõigil minna ja vaadata. Uus paberväljaanne ilmub kuvvahetusel.